

ikke er den allermindste Grund til at gøre den Usikkerhed, som der altid er til Stede, naar man giver en Lov for et bestemt Tidrum, vedvarende. Vi mene, at det nu er paa Tide at lade hele dette Forhold, som har givet Anledning til mange Banskeligheder, faa en endelig Afgørelse. Jeg tillader mig derfor paa Mindretallets Vegne at anbefale, at den sidste Paragraf i Lovforslaget, § 20, vedtages uforandret.

Wagner: Jeg skal i Modsætning til den ærede foregaaende Taler tillade mig at anbefale det høje Ting at stemme for Iletallets Forslag og vedtage, at denne Lov kun bliver midlertidig. Om man vil have en Lov midlertidig eller ikke, beror naturligvis paa, hvorvidt man er fornøjet med den eller ikke, og jeg tror, at den Glæde, den ærede foregaaende Taler udtalte over Lovens Fortræffelighed og Tidsmæssighed, ikke er ret vel motiveret. Det, man først maa spørge om, er, hvorvidt denne Lov kan siges at have gjort nogen særlig Gavn. Det er noget, som meget almindelig paastaas, at Loven har været særdeles gavnlig og har bidraget til at værne om det danske Smørs gode Renomme paa det fremmede Marked. At denne Paastand hviler paa en Illusion, er det meget let legefrem at bevise. Førend vi havde denne Lov, og medens vi endnu vare under Loven af 1885, stod som bekendt det danske Smør betydeligt højere eller i alt Fald noget højere end det svenske i Noteringen paa det engelske Marked, som jo er det, der har den største Betydning for os. Svenskerne have først i Fjor opnaaet at faa en Lov omtrent som den, vi havde i 1885, men ikke desmindre have de allerede før dette Tidspunkt vidst at erobre sig en Stilling paa det engelske Marked, der er ganske paa Højde med vor. Man behøver kun at tage en Avis i Haanden for at se, at man i England noterer dansk og svensk Smør ganske ens. Det kunde naturligvis tænkes, men jeg antager dog ikke, at nogen her vil formode det, at det svenske Smør var bedre end det danske, man har vel Lov til at gaa ud fra, det gøre vi vel alle her, at det paa ingen Maade er bedre, men i det allerhøjeste er lige saa godt som det danske. Under denne Forudsætning er der leveret et fuldt gyldigt Bevis for, at den nugældende Lov ikke paa nogen Maade har gaaet det danske Smør paa det engelske Marked. Medens vi have været under denne Lovs Beskyttelse, er man i Sverige vundet ind paa os, saa Svenskerne nu staa ved Siden af os i Noteringen. Hvorvidt Loven altsaa har gjort nogen Gavn, turde anses for ret tvivlsomt, hvor-

imod det vistnok er hævet over enhver Tvivl, at den har gjort en Del Skade. Det vil jo være de Herrer bekendt, at der her i Landet var i Færd med at udvikle sig en Eksportindustri af Margarine særlig til England, en Eksportindustri, som allerede var ret blomstrende, men som i øvrigt ikke nærmere kan vurderes, fordi man paa det Tidspunkt ikke havde nogen særlig Post for Margarine i vore statistiske Oversigter. Det vil jo vistnok være de fleste af de Herrer bekendt, at vor nuværende Margarine Lov har dræbt denne Industri, uden at jeg skal sige, om det afgørende har været, at vi fik en Farveparagraf, der gav vor Margarine et ganske særligt Udseende, der afveg fra det almindelige Smørs Udseende, eller maatte at vi fik dette Udførselsforbud, der stadig svævede som et Damokles Sværd over de Fabrikanters Hoved, der tænkte paa at grunde en saadan Industri; men sikkert nok er det, at vi nu slet ikke mere eksportere Margarine, og sikkert nok er det, at dansk Kapital og dansk Foretagsomhed har maattet ty til den sørgelige Udvej at oprette store Fabrikker i Udlandet, som trives særdeles vel, for at kunne vedblive med at nyde godt af det engelske Marked. Vi ere jo alle med til at beklage, naar vore Nabolande oprejse Toldskranke, som nødvendiggøre saadanne ekstraordinære Forholdsregler. Vi kende det godt fra vort nærmeste Naboland. Der have vi flere Gange set det for os ret sørgelige Fænomen, at man har maattet opgive Udførslen til dette Land og oprette Fabrikker indenfor den fremmede Toldgrænse for at opnaa en delvis Erstatning for det ved Spærringen volgte Tab; men her i det foreliggende Tilfælde se vi, at man fra dansk Side rejser en Stranke, som umuliggør os selv en meget lønnende og naturlig Eksportvirksomhed. Jeg kan altsaa ikke se andet, end at man virkelig maa indrømme, hvad Udførselsforbuddet angaar, at det har gjort ganske betydelig Skade, og det vedgaas jo nu samtidig fra alle Sider, at det ikke har gjort nogen Nytte; dette sidste har jeg allerede paavist ved min Henvisning til svenske Forhold, da Svenskerne i modsat Fald — hvis Forbuddet havde gjort Nytte — maatte staa lavere end vi paa det engelske Marked. Man kan i øvrigt let komme til det samme Resultat af Næjonnementets Vej. — Der var to Skingrunde, om jeg saa maa sige, tilbage til at holde paa dette Udførselsforbud. Den ene var den, at Betegnelsen „danish mixtures“ skulde gøre os overordentlig stor Stade i England. Jeg har tidligere paavist, at det ikke ret vel kan forstås, hvorledes den skulde kunne gøre